

noget Hensyn til Kassebetjentene. Den Byrde, som Cautionernes Stillelse paalægger disse, er jo, som af Lovgivningen anerkjendt, meget stor, idet vi endogsaa have en Lov, der tilstaaer visse Kassebetjente som Erstatning for deres Cautionstillelse 2 pCt. af det Beløb, som Cautionen lyder paa. — Den høitærede Finantsminister indrømmede, at Kasseanordningen af 1840 trænger til Endringer. Denne Mening deler jeg fuldstændig med ham. Jeg troer, at det vilde være meget ønskeligt, om denne Forandring blev underkastet en Revision i det Hele taget, og at det vilde lede til, at der blev sondret imellem, hvad der i denne Forordning maa ansees for Lov og er Lov, og hvad af samme der kun kan ansees som og er Anordning, hvilket derfor bør overlades til Administrationens nærmere Afgjørelse. Naar en saadan Omordning, en saadan Omredaction af Forordningen af 1840 blev foretagen, burde vistnok ogsaa det Spørgsmaal komme under Overvejelse, som den høitærede Finantsminister hentydede til, nemlig om ikke andre Værdipapirer end kongelige Obligationer maatte kunne modtages som Sikkerhed, ialfald til en vis Cours. Jeg troer, at det vilde være billigt at yde Kassebetjentene en saadan Lettelse; forsaavidt det kunde bestaae med Hensynet til Statskassens Sikkerhed, saalænge man overhovedet anseer det for nødvendigt, at sikke Statskassen ved, at der bliver stillet Caution. Men jeg har ikke vovet at indlade mig derpaa, fordi det netop var mig om at gjøre heelt igjennem at holde mig til det Grundlag, som var givet ved Forordningen af 1840, og kun at forsøge paa at ændre en haandgribelig Urimelighed deri. Jeg vilde meget beklage, om den høitærede Finantsminister skulde fastholde sin Modstand ligeoverfor mit Forslag, men hans Slutningsbemærkning lod mig dog formode, at han ikke vilde drive sin Modstand til det Yderste, hvis det høitærede Thing skulde billige Forslaget i dets Heelhed.

Finantsministeren: Jeg veed ikke, at jeg har udtalt nogen Dabel overfor den ærede Forslagsstiller, men jeg har ganske vist udtalt min Forundring over, at han har benyttet det private Initiativ i denne Sag.

Det gjør mig endt, at den ærede Forslagsstiller ikke har opfattet de Bemærkninger, som jeg tillod mig at fremsætte paa anden Maade, end han har gjort, idet det forekommer mig, at han lod Pointen i min Indsigelse — maaskee er det min Feil, at den ikke er kommen tilstrækkelig frem — aldeles uberørt. Jeg har slet ikke omtalt, hvorvidt en Tønde Hartkorn vilde være 1,000 Rd. værd eller ikke, men jeg har kun sagt, at det ikke vilde være givet ved selve Documentet, at den var det værd, at der altsaa maatte en Undersøgelse til for at constatere, at den i hvert enkelt foreliggende Tilfælde var det værd, samt at, naar der skulde en saadan Undersøgelse til, saa var der ikke noget stort Fortrin ved det ærede Medlems Forslag om, at man skulde holde sig til Hartkornet fremfor til Tarationerne. Det er Byrden og Uleiligheden ved og Ansvarer for disse Tarationer, og disse Undersøgelser, som jeg vil bede Administrationen holdt fri for — og det ikke blot i selve Oprettelsesøieblikket; jeg maa ogsaa bede om, at den senere maa vedblive at være fri derfor — idet det ikke forekommer mig at være billigt at vælte samme over paa Administrationen for at befrie enkelte Kassebetjente for de Banffeligheder, som mulig kunne være forbundne for dem med at stille Sikkerhed. Det har den ærede Forslagsstiller ikke taget Hensyn til ved de Bemærkninger, hvormed han imødegik mig. Men er det derhos ikke beyderligt, at den ærede Forslagsstiller overseer, at der netop i de Bestemmelser, som han anførte til sit Forsvar, nemlig selve Bestemmelserne i Forordningen af 8de Juli 1840, der ganske vist ikke er moersom, men, som han selv yttrede, meget grundig, er, naar han forstaaer den rigtig, gjort en meget væsentlig Forskjel mellem, hvad man kan være tjent med at tage som Sikkerhed for Statskassens Oppebørsler og, hvad der kan modtages overfor offentlige Stiftelser. Denne Forskjel er simpelthen begrundet i den Betragtning, at offentlige Stiftelser ere meget mere skiftede og meget mere opfordrede til at foretage den i saa Henseende fornødne Undersøgelse, der maaskee kan forefalde for dem een gang, hvert 20de eller hvert 30te Aar, end Administrationen for de offent-